

Благовіщення.

У Галилеї — на весні
в очікуванні минають дні...
Не рік — не два — віки вже,
як божий люд на Прихід жде,
як гнеться у ярмі,
як дожидає змін...
— — — — —
У Галилеї — на весні —
на ярій лан — упав туман...
Знеможений Народ —
в одінні із верет —
з великим болем ран,
ридає біля храму стін —
а плач — знімається ген до висот :
— Єгово! Адонай!
Ограблений — зруйнований
наш край...
Поглянь — о, Вічний —
Твій вибраний народ —
як та отара — безголова
лишився без Пророків... Воевод...
Віддані ворогам — ми на поталу
у жертву Молоху-Ваалу...
О, горе нам!
Вперш Вавилон —
весь дикий схід —
топтав наш цвіт — і руйнував Сіон —
Святий Єрусалим...
Колиж співатимем — побіду Вічного?!
Ледви від горд знайшли ми стрим —
тепер знов Рим — напер на нас...
Єгово: Деж тее Слово?
Деж є той Спас —
обіцяний в раю — для нас?!
Що тих обид...
що сліз... що ран... що мук
з Ірода рук...
О, стид нам — стид!
І літо і зима — і осінь і весна —
за віком вік пливе —
а нам — все те саме:
ждемо...
Від нас, о Саваот, лице Ти відвернув,
чи ж не упали ми — з провин своїх?

Із тисячів Ізраїля синів —
 ніхто не бачив списа ні щита...
 І як співати нам побіду Вічного?!
 Нікчемний ми народ, що на шляху упав,
 нас ворог притоптав неначе червака!..
 Пізнати дай нам блуд: незгоду і роздор —
 Зішли о, Ельогім — на зрадників свій грім!...
 Зменши дні кар-покути — собою дай нам бути,
 дай нам на волі жити, дай нашу ціль сповнити...
 Поглянь, о, Саваот! А оживе Народ —
 воскресне — оживе — як Єрихону цвіт!
 З утаєних іскор знов загорить життя...
 Звільниться від наруг народу вічний Дух!...

— — — — —
 Так молиться народ — а в храмі Симеон
 Піддержує — кріпить —
 І люд знов з вірою глядить
 на свій Сіон,
 святий Єрусалим..

— — — — —
 Аж ось — і віть Давидова —
 зазеленілася — цвіте...
 Живуть і Юахим і Анна,
 спасення звідтам нам гряде...
 В гору серця! Воскликнемо:
 Осанна!

Всесильний Бог — небесних сил
 поглянув на Народ — і Ангел білокрил —
 звернув свій лет
 у Назарет!...

— — — — —
 У Галилеї на весні —
 цвітуть лілеї білі та стрункі...
 Між цвітами ясніє — як усміх мрії —
 Вона!!
 В кімнаті тишина — а в тишині дзвонить
 мелодія одна...
 Задивлена у дальну — знімає рамена —
 росить слезами — плаче над нами —
 і молиться — Вона —
 дівиця з цвіту: Ліліт!
 Марія!
 Чоло Її упало — на долоні білі...
 несмілі —

любовію надхнені думи
 летять у вижину...

— — — — —
 В кімнаті тишина глибока,
 лиш від Сіону линуть таємничі шуми...

У блиску лун — із неба божий йде Вістун —
Марії без порока —

в молинь години —
вістить, що Бог судив в своїй святині.
— Маріє! Радуйся! О, благодатная!
Ти світ — що трутила в безодню Ева,
здвигнеш до світла — висоти...
Прославлена землі і неба королева,
Тобі поклониться Вселенна...
Благословенна Ти в женах...

— — — — —
Затривожилася в своїх гадках
Обручниця Йосифа з Давидового Дому —
і як — в час бурі — грому
захоплена нечаяно туя —
склонилася, мовчить...

— — — — —
Розмерехтілась світла животворна струя,
таємним сjevом тремтить...

— — — — —
При звуках струн — рече Вістун:
— Най щезне з серця страх — тривога,
з дочок землі одна — єдина
знайшла Ти благодать у Бога —
Зачнеш і вродиш Сина —
І наречеш Ісус Йому Імя...
І буде Він Сіону цар —

землі святої Володар...
Свій люд звільнить Він від обид
об трон Давидовий зіпре свій щит!...

— — — — —
В безмежному зворушенні,
тремтіюча Марія
відважилася спитати Ангела:
— Як сповниться та благовість?...

— — — — —
Тобі — рече із неба гість:
— „Утверджений від віка
Незмінний Господний Завіт!...
У доброти своїй незмірний,
Бог в замірах своїх все вірний...
Сьогодні Дух Святий зійде —
Маріє — осінить Тебе...
І вродиться святе спасення світа!

— — — — —
Най станеться по сьому слову —
Служебниці покірній...

— — — — —
І слово тілом стало...

Між нами пробувало
і жертвенним ділом
з гріху звільнило світ...

Простір сповняє животворна струя —
Звенить на струнах гуслі;
Аллилуя!

І розцвітає цвіт...
Лілеї обнялися щиро
і розливають запахи — як миро...

О, сестрички! Сьогодні ми щасливі,
вклонитись можемо Пречистій Діві...
Співаймо псалму про весняні чари...
Проснувся легіт... щезли з неба хмари...
Без крижаних заков сріблисті води...
Сповнилися слова Пророка,
розвіялася темнота глибока...

І все — що Ева
у теміль трутила у гріх —
знімається — до Світла лине...
Гряде та ясність опалева
і царство Боже — рай — для всіх...

Співають псалму запашині лілеї...
Співає і Марія:

— Величить Господа душа моя
і зрадувався дух мій в Бозі —
благословенною від нині
назвуть мене всі роди...

Також Народ на Україні,
де ясні зорі... де тихі води...
З давен давна — з княжих часів —
Марію Богородицю,
Як Матір свою величав.
І ми сьогодні —
у тисячнотьсотліття.

Ефеського Собору —
зложім благання квіття —
до стіп Марії:

Нехай вона — Пречиста Мати —
дасть нам побачити —
у блисках соняшних сей світ —
Нехай Вона — Побідниця свята —
держить над нами свій Покров:

1931:

(3 нагоди ювілею ефеського Собору).

